

— А! писували сте си?

— О! какво хубаво пиши Якинтъ, мой Якинтъ, да видишь, каза Варвара, съ радостъ неописана, и плесна ръцѣтъ си.

— Наистина? четвашъ ли ми тѣзи писма?

— О! туй не бива!

— Но кажи ми какъ приемашъ писмата му?

— Носеше ми ги Франчиска.

Франчиска беше отъ къщницѣ служанки и тя обичаше господаркѣтъ си отъ се сърце.

Като къщница служанка Франчиска бѣше приела отъ горѣ си да заноса отъ единъ на други любовнитѣ писма и взапши да имъ заслужава, като имъ ублажаваше добриятъ, красотата и любовтъ. Старата Агата беше близо да се разгнѣви, защото боеше ся, бащата на Варвара да не открий за туй взаимнописаніе, когато въ ближията стаа ся зачу гласътъ му. Князьтъ Убрихъ, бащата на момата, теглеше колѣно отъ една отъ най знаменититѣ Полски фамилиі, но имаше идеи твърдѣ прости и държеше повече за настоящето правителственно устройство, отъ колкото за въстановленіето на Полското царство. Той беше строгъ съ сичкитѣ и еще повече съ челядта си, и никога не бы упростилъ на дъщеря си даже и да помысли за една любовь безвременна и неприлична. Той бѣше вече общалъ на еднѣ старъ свой пріятель, Князь Орлова, че никому не ще даде дъщеря си освѣнъ на неговый сынъ, щомъ като сынъ му ся завърне отъ Виенна дѣто бѣше офиціеринъ въ палата на Императора.

Агата като чу гласа на Княза растрепера ся като листъ, и наистина ако той бы ималъ обичай да внимава съгдѣдалъ бы въ приближенитѣ лица на старата и на момата сичкѣтъ тайна. Щомъ влезе въ малкій салонъ при